

Selvfølgelig bør ingen hengive sig til den Vildfarelse, at naar blot de Lovforslag, som i Dag fremsættes for Rigsdagen, bliver vedtaget, saa er alle Vanskeligheder for dansk Erhvervsliv med eet Slag overvundne. Jeg tror ganske vist, at Vedtagelsen af disse Forslag vil betegne et overordentligt betydningsfuldt Skridt fremefter, og at det er Statsmagtens Pligt at foretage dette Skridt for derigennem at bane Vej for en lykkeligere Udvikling af de økonomiske Tilstande i vort Land. Men det maa samtidig ikke skjules, at der vil være endnu et Stykke Vej at gaa, inden det Maal, som Regeringen af al sin Magt vil medvirke til at naa frem til: Genskabelse af et sundt og konkurrence-dygtigt dansk Erhvervsliv, er naaet.

Jeg skal i denne Forbindelse pege paa, hvor ødelæggende for al sund Erhvervs-virksomhed og hemmende for Initiativ og Foretagsomhed den nuværende Mangel paa baade Anlægs- og Driftskapital indenfor næsten alle Erhvervsgræne er. Som udtalt ved Regeringens Tiltræden har Forholdene utvivlsomt udviklet sig saaledes, at Tilførsel af Kapital ude fra maa anses for en Nødvendighed. Men saa længe Landets offentlige Udgiftsbudgetter holdes oppe paa de nuværende Højder og paalægger Erhvervslivet Byrder, som dette ikke vedblivende kan bære, kan en saadan Foranstaltning, Tilvejebringelse af Kapital udefra, ved Statens Medvirkning neppe anses for en fuldt forsvarlig Handling.

Endnu vigtigere er det, at Erhvervslivet selv helt og fuldt erkender og tager Konsekvenserne af de ændrede økonomiske Forhold, saaledes at saavel Arbejdsoverenskomster som Prisansættelser bringes i et rimeligere Forhold til Tilstandene i 1914 og i bedre Overensstemmelse med Forholdene i de Lande, der omgiver os. I denne Henseende bør de Faktorer indenfor Erhvervslivet, der har Indflydelsen og træffer Afgørelsen, ogsaa bære Ansvaret. Statsmagten kan og bør ikke vedblivende paatage sig at raade Bod paa Følgerne af, at der øves en kortsynet Modstand mod de Krav, som Tiden stiller til os alle, og ogsaa i denne Henseende vil de Forslag, som nu fremsættes, indeholde Ændringer, som Regeringen maa anse for i høj Grad paakrævet.

Hvor vanskelige de foreliggende Erhvervsvilkaar end er i Øjeblikket, saa bør dog ingen tvivle paa, at vi her i Landet — om vi selv vil det — indenfor en forholdsvis begrænset Tid kan naa frem til sunde og fuldt ud tilfredsstillende Erhvervsforhold.

Der er heldigvis ingen Grund til at tro, at vi ikke indenfor alle vort Lands betydende Erhvervsgræne skulde være andre Lande fuldt ud jævnbyrdige. Tværtimod er Forholdet snarere det, at vi paa de fleste Omraader har endog bedre Erhvervs-muligheder, end adskillige andre Lande har det. Det, der har medført en Situation, som med fuld Føje kan betegnes som en Erhvervskrise med Arbejdsløshed og økonomiske Sammenbrud i Følge, er først og fremmest den Omstændighed, at der gennem Kronestigningen er sket en alvorlig Forstyrrelse af den økonomiske Ligevægt mellem Statens Behov og Befolkningens Ydeevne og mellem Erhvervene indbyrdes, og at vi har været for langsomme til at erkende, hvad det er, Tiden kræver af os. Men jeg tror, at denne Erkendelse nu har vokset sig stærk og levende i Befolkningen. Ingen tør nu for Alvor nægte, at det eneste, der kan føre os frem til bedre økonomiske Tilstande, er øget Arbejde, større Foretagsomhed i Forbindelse med Opøvelse i den Kunst at affasse Udgifterne i Forhold til de Indtægter, som faktisk er opnaaelige.

I en Tid, hvor der i Tusinder af Hjem Landet over kæmpes en bitter og fortvivlet Kamp med Tidens økonomiske Vanskeligheder, tilkommer det os, der som Medlemmer af Regering og Rigsdag har Ansvaret for Statshusholdningen, i Handling at vise vor Erkendelse af, at de Krav, som Tiden stiller til den enkelte Samfundsborger, først og fremmest maa respekteres i Landets offentlige Husholdning.

Regeringen stiller selvsagt ikke disse Forslag som et Ultimatum, men er rede til Forhandling om alle Enkeltheder. Jeg ønsker dog at fremhæve, at Regeringen er af den Opfattelse, at de Udgiftsreduktioner, som her bringes i Forslag, er de mindst mulige, saafremt det, der er Hovedformaalet: Parikronen respekteret i Landets offentlige Husholdning, skal kunne siges blot nogenlunde at være opnaaet.

Regeringen har udarbejdet Forslagene under Hensyn til, hvad der maa anses for at være en bydende Nødvendighed. Jeg tillader mig at henstille, at dette Synspunkt fastholdes under Forslagenes Behandling paa Rigsdagen.

I en for hele Befolkningen alvorlig Situation fremsættes disse Forslag. Det strækker ikke længere til at tale om Spar-sommelighed. Der kræves Handling nu paa alle de Omraader, hvor Handling virkelig betyder noget.

Det gælder her om at varetage en